

עיתון

גיליון מס. 54 - יום רביעי 14/10/2026

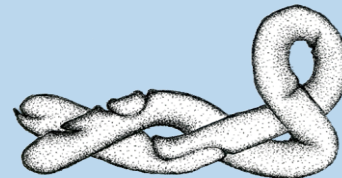
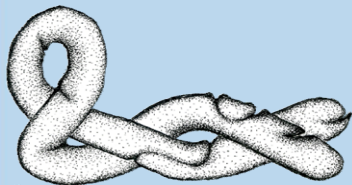
קוראים יקרים,

הינכם עומדים בפני גיליון מאד מיוחד (כמו כל האחרים)
מספר 54 מעולם לא היה כאן!!
והתאריך.... מישהו זוכר שהיה פעם תאריך כזה?

וכל זה על מה ולמה?

לכל "בלאדי" בן משק
מגיע מדי פעם החשק
להפיץ מחשבות מהבטן והלב
בין אם זה שמח, עצוב או כואב,
הכל נמצא בעפרון פנימה
ורק צריך להוציא - אז קדימה!
הנייר ייקבל כל מה שתוציאו
ולא ישאל: "מהו?" או "מיהו?".
על כן חברו אותיות למילים
ואם תרצו, סיגרו גם במשפטים.
לצערי יש להזכיר שהמחסום העיקרי - אללי!!!
הוא - "מה יגידו? ומה הם יחשבו עלי?!"
אז חבל... אבל....

bbm1

עורך: דוד אָלמן - khbbm1@gmail.com

<https://zig8kh.wixsite.com/bbm-mag>

העיתון נמצא בקישור:-

משולחן המערכת

ברגע האחרון ממש!!!
קבלתי כתבה רצינית מג'ואני הירס
רק מראה שאפשר לשחרר דברים מהעפרון אם רוצים.

מחזורי בית הספר

מחזור 34 - כיתת תבור

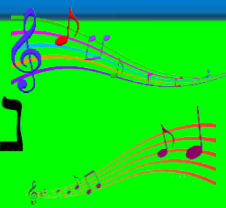
ואלה שמות....

לפיד בר-דוד
מאור ראובינוב
מאיה טנא
סהר קורן
עמית דדוש
שגיב שטיינר
שי פלד

גולן רוזנקרנץ
גילי כרמי
גילי שפרונג
דן הרמץ
דפנה שיינגזיכט
הדס וויסבקר
יהל גרשמן
יוחאי ג'קסון

בוסטלגיה - זה לא מה שהיה פעם

הסבר תמונות:- (מותר ורצוי לתקן, עם טעיתי)

מימין: ג'אק ורות גולד - משמאל: איזאק פוטש

**למטה (מימין): איזי דיבון, ישראל אבידור, מיכאל כהן, גרשי אפשטיין
יישום הזיגולוגיה במיטבה!!**

אתם בוודאי אומרים: "מה, רק גברים היו על הבמה?"

"איפוא הן הבחורות ההן עם הקוקו והסראפאן?"

אז לפניכם התמונה המשלימה את התמונה הקודמת.

והינה לפניכם - כמו בחיים מחוץ לבמה

הזיגולוגיה במייטבה!!

מימין לשמאל: - (לא! זה לא פוליטיקה!)

מטי ואיזי דיבון, רחל וישראל אבידור,

ריני ומיכאל כהן, שוש וגרשי אפשטיין.

ושוב, אם טעיתי, תקנו אותי!

קוראינו כותבים

דואינג (doing) וביאינג (being) - בין עשייה לנוכחות

כותבת ג'וני הירס

אז למי שלא יודע/זוכר/מכיר, אני ג'וני הירס, בת של ג'ויס אב, אחות של סת, דינה ומקס. חזרתי לארץ לפני קצת יותר משנה לשנת שרות (למבוגרים...) וביליתי אותה (כן, לגמרי ביליתי!) בראש הנקרה. כבר המון שנים שאני חולמת על לחזור לארץ (כי מעולם לא תכננתי להיות מחוצה לה), אבל אני כל-כך השתנתי והיא, הארץ, כל-כך השתנתה, שלא ידעתי אם אנחנו עדיין חיבור הולם. אז שנת שרות הייתה הדרך לחזרה עדינה בלי ממש להחליט כלום. מעין נחיתה רכה.

בינתיים הסתיימה השנה והחלטתי להישאר בארץ, בראש הנקרה. לפחות לעכשיו. את הקטע הבא כתבתי לקראת סוף שנת השירות:

הרבה שיחות היו לנו במשך השנה, בקבוצה הגדולה ובפורומים מצומצמים יותר, על ההתנדבות, על העשייה מול הנוכחות. חלקינו התחילו את השנה עם רעיונות לפרויקטים ואחדים אף יישמו אותם. חלק פיתחו פרויקטים שהתהוו עם ההכרות עם היישובים, וחלק מצאו את עצמם בחיפוש אחר עשייה. היו בדיחות על "הטבלה" בה כתבנו את העשייה שלנו (בדיחות כי לחלקינו לא היה מה להכניס לטבלה...). עם הזמן השיח השתנה ממה אנחנו עושים לאיך אנחנו חווים את השנה, איך אנו נוכחים ביישובים. לפני כמה חודשים התבקשנו לאסוף מחברי הקהילות מכתבים או רשמים על המשמעות שלנו ביישובים. התברר שהנוכחות שלנו הייתה מאוד משמעותית, אולי אפילו יותר מהעשייה. העובדה שבחרנו להיות את השנה ביישובים צמודי גדר, בקרב קהילות שחוו פינוי וחזרה, שינויים רגשיים, קהילתיים, ואפילו חזותיים (עם בנייה מטורפת של ממ"דים), העובדה הזו בלבד נתנה לנוכחות שלנו משמעות וכווץ. ואז פרצה (עוד) מלחמה ושוב מצאנו את עצמנו ללא עשייה, חלקינו אפילו חשנו כנטל על הקהילות. ושוב עלה השיח על נוכחות מול עשייה. ושוב עלו השאלות על המשמעות לאנשי הקהילה, וגם לנו.

אז לי אישית אין משהו קונקרטי להראות בסוף השנה הזו. לא היה לי פרויקט כהוכחה של עשייה ואני לא משאירה את חותמי על משהו מוחשי שאוכל להגיד, "את זה אני עשיתי". אבל הייתי נוכחת. אנחנו, השינשיניות (בראש הנקרה היינו שש נשים), היינו נוכחות. הקשבנו לסיפורים בשבילים, חילקנו חיוכים וחיבוקים. ישנו במקלט עם תושבי הקיבוץ, פיזרנו צחוק בין אזעקות, וחילקנו סיפורים עם השכנים בממ"ד. מילאנו את ליבנו באהבה לאנשים שפתחו את ליבם אלינו. היינו נוכחות בקהילה.

יש המון עוצמה בנוכחות, גם כשהיא שקטה. למרות שאי אפשר למדוד אותה, היא מורגשת ותורמת ומעצימה ופותחת וממלאת ומחממת את הלב. לפעמים נוכחות משאירה חותם בלתי נראה על הלב, חותם שאומר הייתי פה, היינו פה יחד, עברנו משהו ביחד. אז אפשר להגיד לשינשינים הבאים לנשום עמוק ופשוט להיות. העשייה תבוא מהנוכחות. ואולי לא, אולי לא תהיה עשייה בצורה מוכרת או מוגדרת, והלב בכל זאת יתמלא מנתינה וקבלה.

אז לכל מי שקורא את זה, ואני מתארת לעצמי שקהל הקוראים של העיתון הזה מעל גיל חמישים, שנת שירות זה דבר אמיתי ודרך נפלאה להגיש חיוניות ומשמעות, just saying...

השרות הבולאי

אתר בנות כורזים - טומי עמית

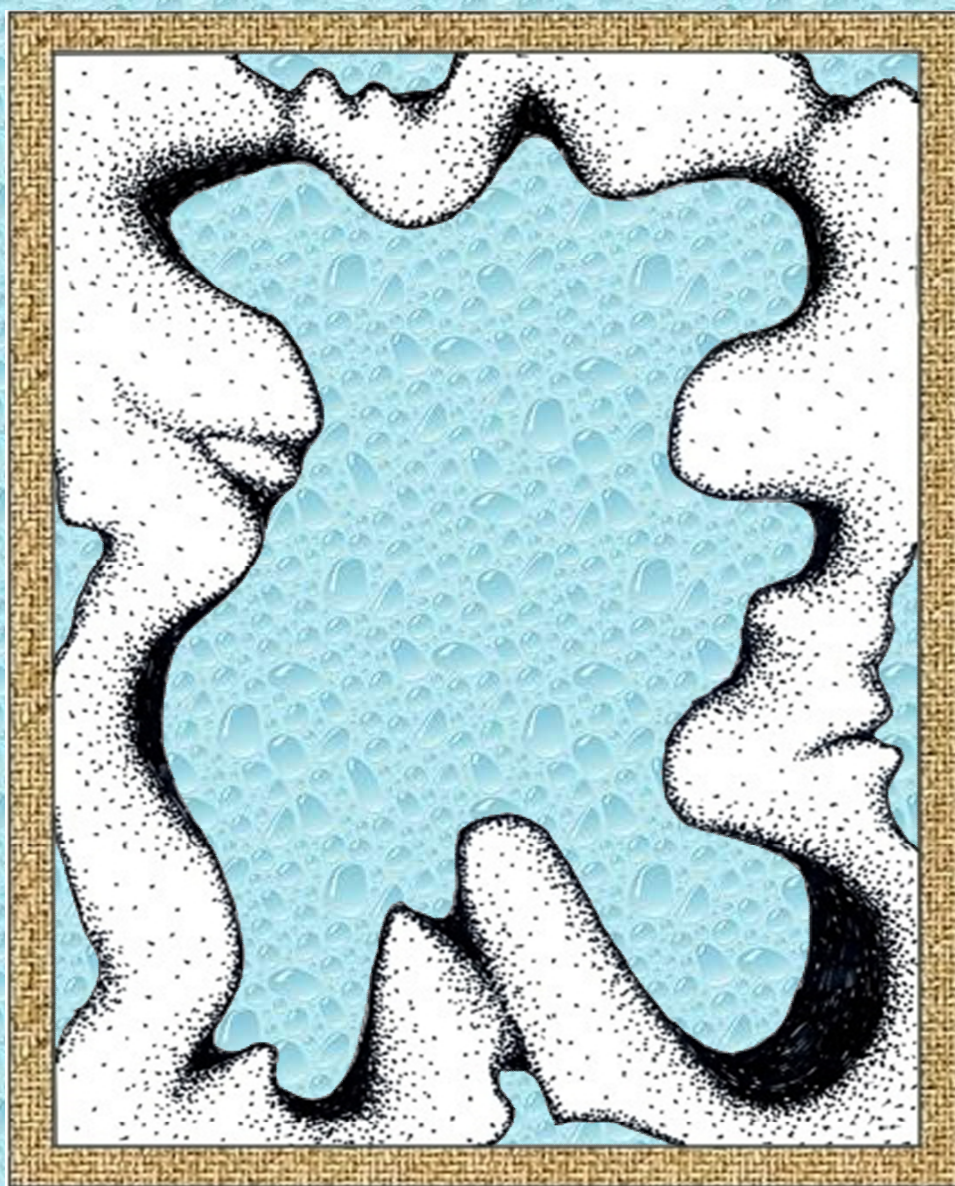

נו, אז מה הנקודה?

מאחר ואני מקבל מעט מאד חומר מכם
הקוראים, אני מרשה לעצמי להכניס את
ציורי הנקודות שלי.

(רמז דק בעובי שק)

פינת הבונה - מסמל מה שעקום בעולם

ועד העובדים מודיע חגיגית:-
"העובדים מסרבים לעבוד לאחר מותם!!!"

למה כלבים לא יודעים לרקוד?
כי יש להם שתי רגליים שמאליות!

לקראת הבחירות הקרבות...
"הייתי יכול בקלות להסכים אתך
אבל אז שנינו היינו טועים"

סיכום קצר של חגי ישראל:-
"הם ניסו להשמיד אותנו. אבל נצחנו.
בואו לאכול!!!"